

Dyremose (KF):

Det konservative folkeparti byder denne debat om børns og unges forhold velkommen. Vi synes, det er godt og rigtigt, at vi her på den første arbejdsdag i 1980'erne diskuterer, hvad det er for et samfund, vi ønsker at overlevere til vore børn og unge.

Ved starten af debatten kunne jeg ikke lade være med at tænke på, om de unge i dag har de samme muligheder, de samme udsigter, som den generation, jeg tilhører, der voksede op i 1950'erne og 1960'erne, havde, da vi stod over for vores voksentilværelse. Når jeg tænker tilbage på midten af 1960'erne, hvor jeg og mange andre 18-20-årige var på vej ind i det politiske arbejde, var det med begejstring og optimisme. Vi troede, at de vestlige demokratier var i stand til at løse alverdens problemer. I 1940'erne havde man klaret genopbygningen efter krigen. I 1950'erne havde man skabt den fulde beskæftigelse. I 1960'erne havde man skabt et vel-færdssamfund, og man havde på den måde opfyldt menneskets behov for mad og drikke, for en rimelig bolig, for social tryghed og for et sikkert arbejde. Vi stod over for at skulle opfylde nye behov. Nu drejede det sig om medindflydelse, samhørighed.

Det startede meget godt i 1970'erne, men så kom krisen i 1973, og siden har det set helt anderledes ud. Der har enkelte år været tilløb til forbedringer, men det er ikke lykkedes for folketinget at rette op på den kurs, der gik i en forkert retning fra 1973. Der har været fortvivlede forsøg, halvhjertede forsøg, men det har ikke hjulpet. Så sent som i december valgte den socialdemokratiske regering at hutle sig gennem folketinget med skiftende flertal for at finde en løsning, der langtfra er tilstrækkelig. Vi vil få mere arbejdsløshed, vi vil få en større gæld til udlandet, og det er til speciel skade for vore børn og unge. Man kan derfor med rette spørge: hvad er det egentlig for et ansvar, socialdemokratiet påberåber sig, når de er med til gennem gældsætning og arbejdsløshed at vanskeliggøre de unges muligheder for at skaffe sig en ordentlig tilværelse? Hvad er det for et samfund, socialdemokratiet ønsker at efterlade til vore børn og unge?

Det lyder i formuleringen af forespørgslen fra SF, som om man har accepteret, at der i mange år endnu skal være en økonomisk

krise. Det er en ret passiv holdning, som vi konservative ikke kan acceptere. Vi ønsker en aktiv bekæmpelse af den økonomiske krise, bl.a. fordi det er den bedste forudsætning for at skabe et samfund, der er værd at leve i for vore børn og unge.

Gældsætningen til udlandet må standses, ellers reduceres de kommende generationers frihed til selv at bestemme, hvordan samfundet skal indrettes. For hvert år gælden forøges, reduceres de kommende generationers mulighed for selv at gennemføre væsentlige reformer inden for socialområdet, inden for uddannelsesområdet og inden for kulturområdet. De kommer til at leve på vore præmisser i stedet for på deres egne præmisser. Vi mener ikke, at man kan være denne udvikling bekendt, og vi vil ikke passivt se til, at den økonomiske krise fortsætter.

Når arbejdsløsheden er stor, har det vist sig, at ungdomsarbejdsløsheden relativt set er endnu større. Socialdemokratiet er derfor gennem sin politik med til at tvinge titusinder af unge mennesker til at starte deres voksentilværelse som arbejdsløse. De gøres afhængige af støtteordninger, beskæftigelsesprojekter, arbejdsformidling, arbejdsløshedsunderstøttelse og bistandshjælp i en sådan grad, at det er uhyggelig farligt såvel for det enkelte unge menneskes udvikling som for samfundets udvikling som helhed.

Det konservative folkeparti mener, at ungdomsarbejdsløsheden er et af tidens største problemer. Vi har været med til at vedtage en lov om beskæftigelsesfremmende foranstaltninger for unge, og vi ved, at der er mange, der er kommet i arbejde gennem disse projekter. Vi ved også, at nogle af projekterne måske ikke er så heldige, men vi er fortsat til at tale med, til at forhandle med, på dette område.

Oven i den gældspost og den arbejdsløshed, som jeg har omtalt, og som resulterer i ufrihed for den enkelte, rammes børnene og de unge af, at socialdemokratiet gennem 1970'erne har haft held med at præge uddannelsessystemet med en totalt forfejlet lighedstankegang, der helt synes at se bort fra, at børnene og de unge er ligeværdige og forskellige, og at de skal have ret til at være forskellige.

Alle skal have mulighed for at lære noget, men den menneskelige selvstændighed og det individuelle særpræg forsvinder, såfremt alle